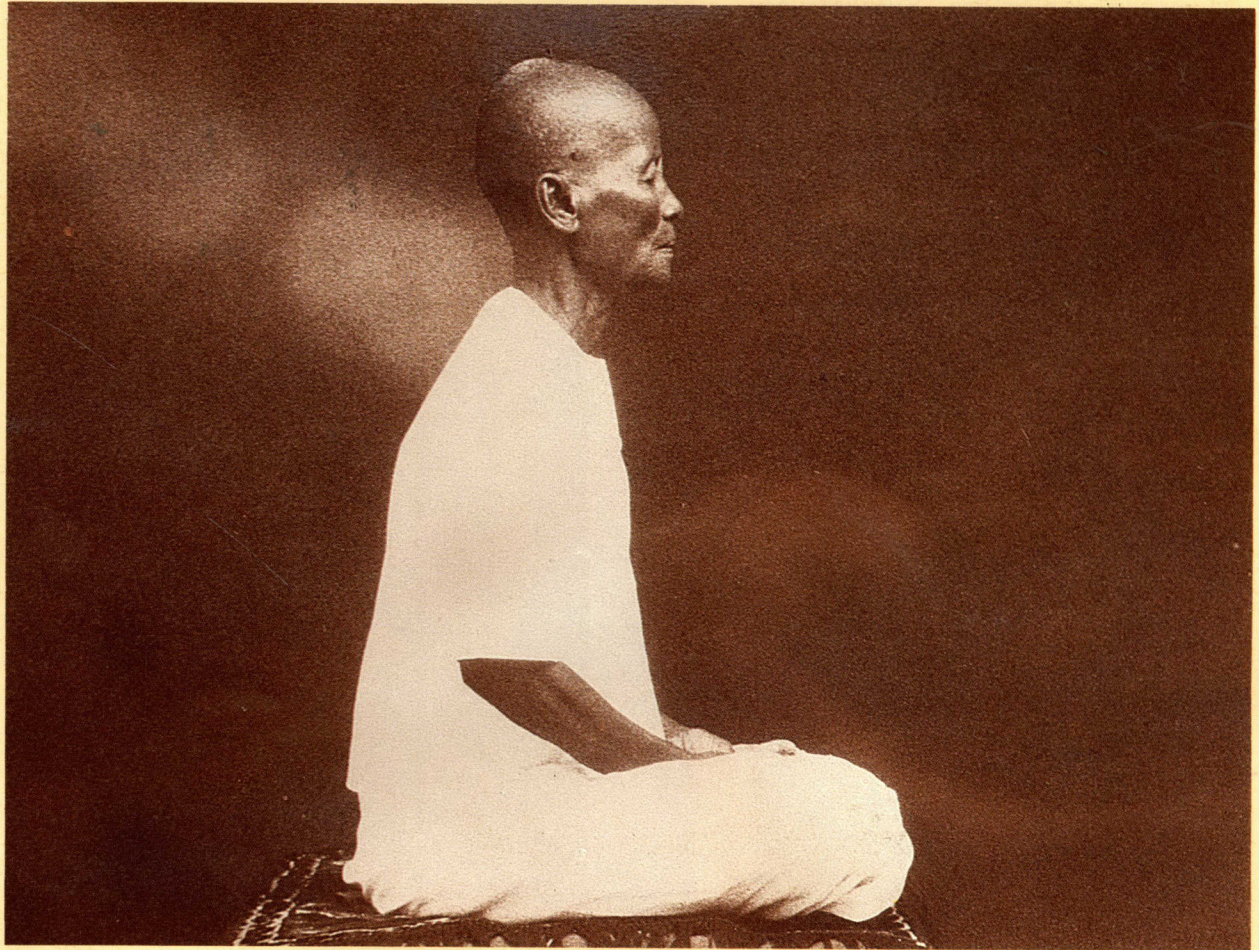

เกร็ดประวัติ วัดพระธรรมกาย

อุบาสิกาจันทร ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัด...

นั่งเพื่อตัวเองเจ้าค่ะ

สมัยหลวงพ่อดำปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ มีการแบ่งกลุ่มผู้ที่ปฏิบัติธรรมได้ผลดีเยี่ยม ซึ่งมีแม่ชีรวมอยู่ด้วยออกเป็น ๒ กลุ่ม ผลัดกันนั่งสมาธิต่อเนื่องกันตลอดวันตลอดคืน

วันหนึ่งหลังจากเลิกนั่งสมาธิ ท่านถามแม่ชีแต่ละคนว่า “ที่เอ็งนั่งปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อนั้น เอ็งทำเพื่อใคร?” ก็ได้คำตอบว่า นั่งเพื่อวัดบ้าง เพื่อช่วยงานพระศาสนาบ้าง เพื่อหลวงพ่อบ้าง เพื่อคุณพ่อคุณแม่บ้าง

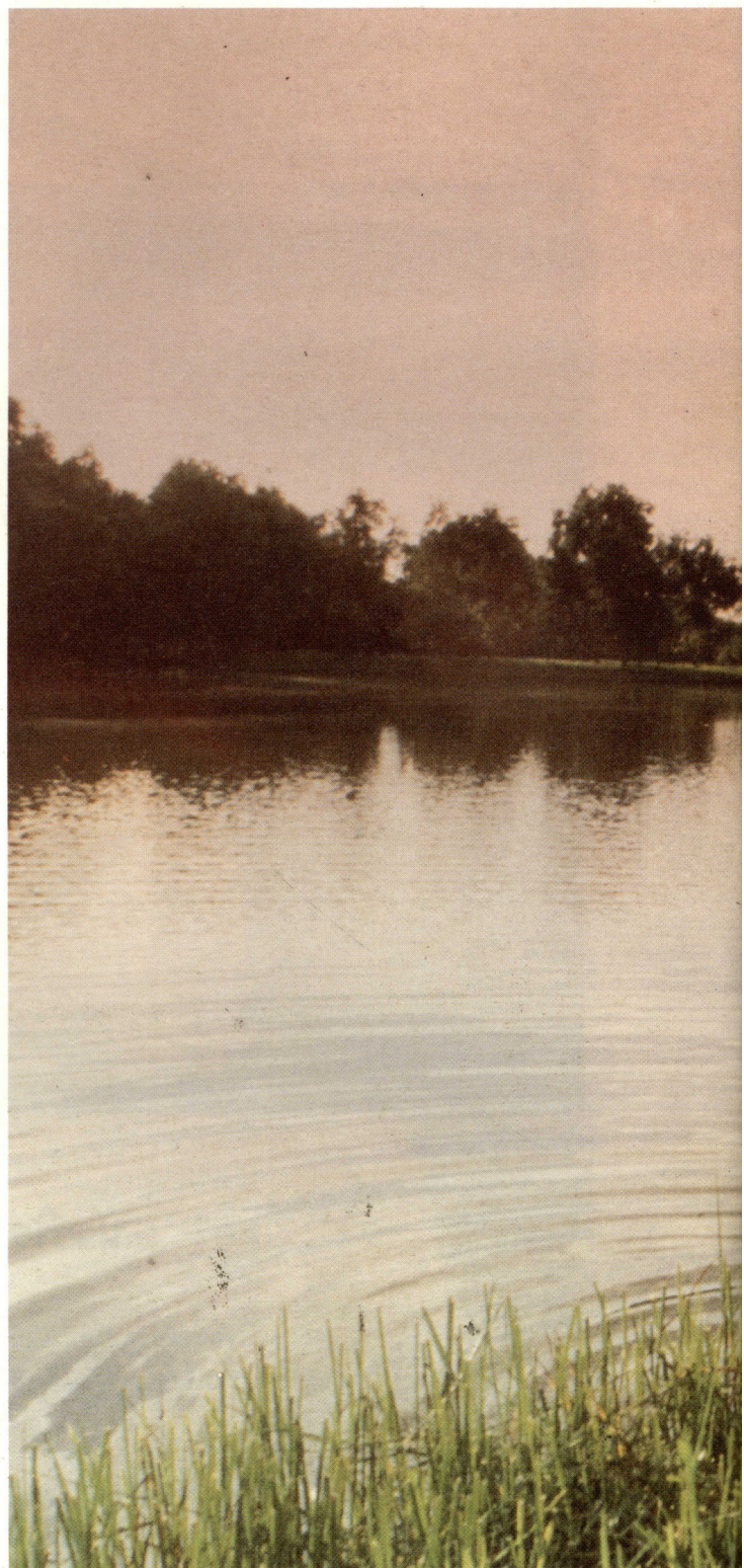
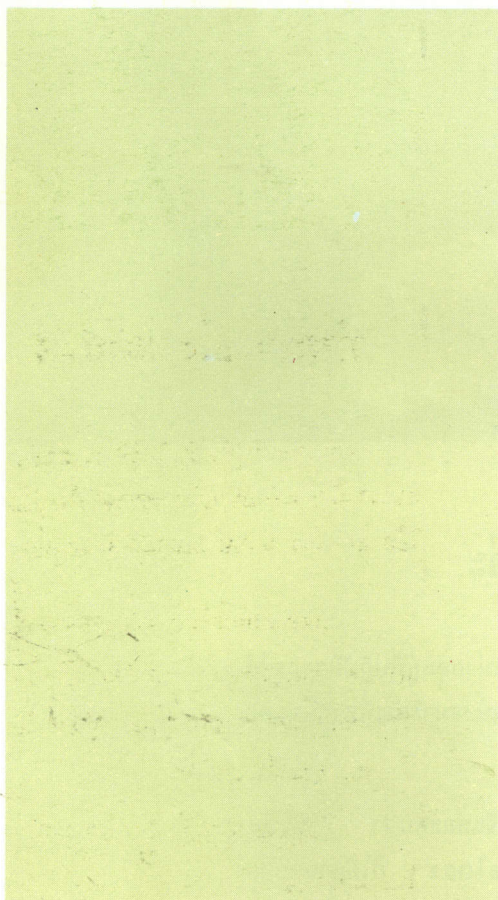
พอมาถึงคุณยายจันทร ท่านตอบว่า “ลูกนั่งเพื่อตัวลูกเองเจ้าค่ะ” หลวงพ่อยิ้มแล้วพูดว่า “เออ ต้องอย่างนี้ซินะ ถึงจะถูกต้อง”

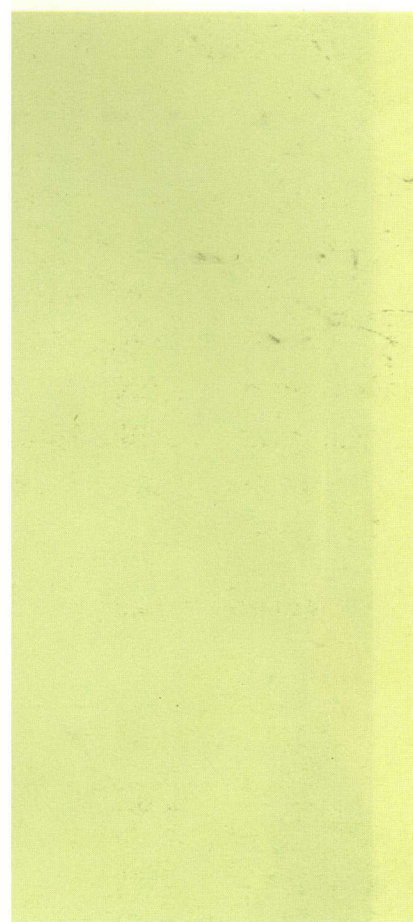
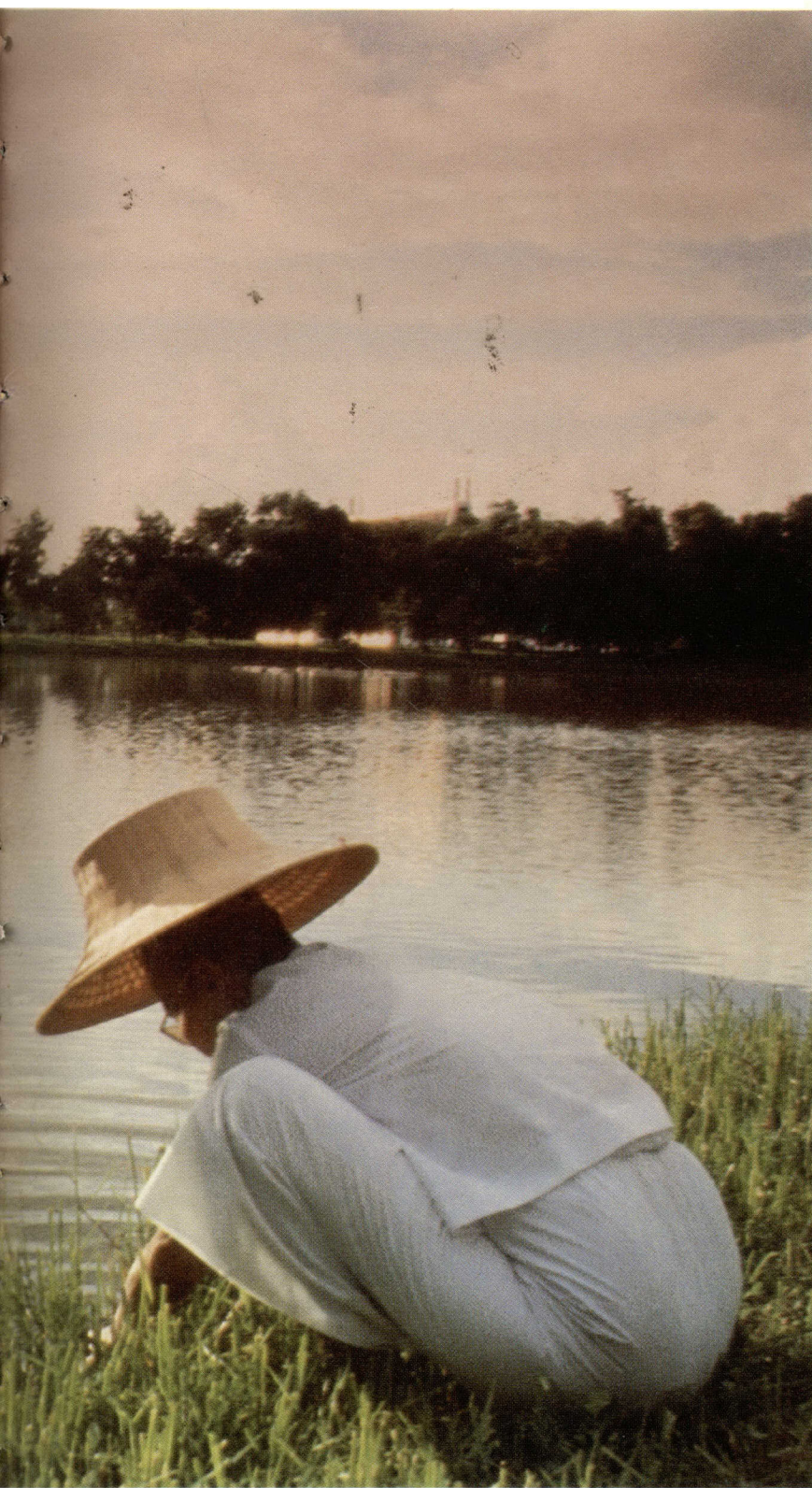
มือทำไปใจระลึกชาติ

วันหนึ่ง หลวงพ่อทัตตชีโว เห็นคุณยายนั่ง
ถอนหญ้าอย่างสงบผดสังเกตุ จึงเข้าไปเรียนถาม
ว่า “ยายกำลังถอนหญ้า ยายคิดถึงอะไรอยู่หรือ?”

คุณยายตอบว่า “ยายก็เอาใจตรึกเข้าที่ไป
เรื่อย ๆ ระลึกชาติไปดูละ พระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ
พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ต่าง ๆ ท่านสร้าง
บารมีกันมาอย่างไร จึงได้มาเป็นพระพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ แล้วยายยังหย่อน
ในเรื่องอะไรบ้าง”

นี่ขนาดนั่งพรวนดินอยู่นะนี่

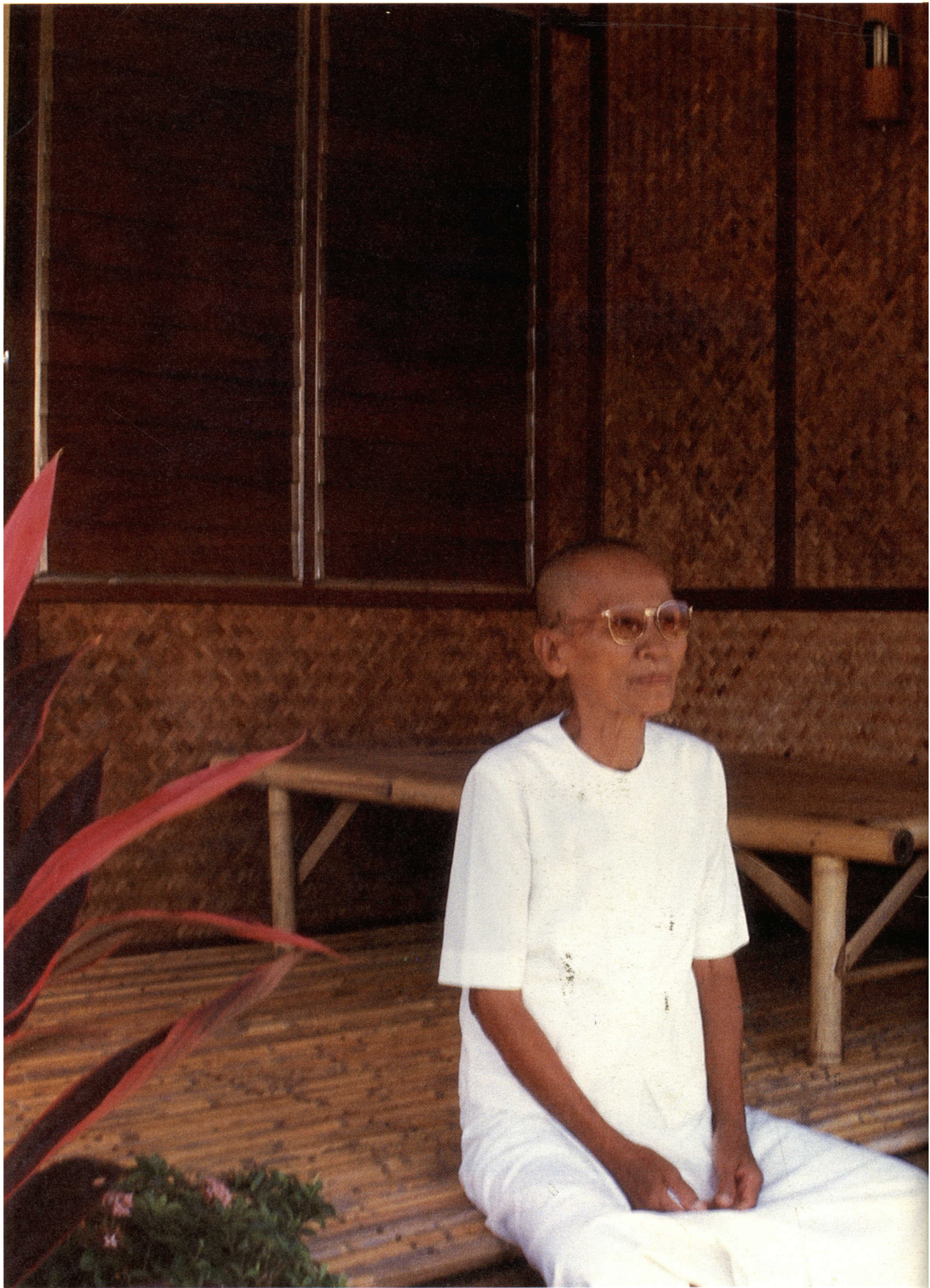

ทำตนเหมือนเด็กวัด

คุณยายเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายมาแท้ ๆ แต่คุณยายไม่เคยวางตัวใหญ่โต โอ้อวดกับใคร กลับทำตนเสมอเด็กวัดผู้หนึ่ง

คุณยายบอกว่า “ยายมอบงานให้หลวงพ่ót่านหมดแล้ว แต่ท่านเป็นพระเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หยุม ๆ หยิม ๆ ยายเลยต้องคอยตามเก็บงานให้”

นี่คือคุณธรรมอันประเสริฐที่มีอยู่ในตัวคุณยาย

วิธีให้กำลังใจ

คุณยายมีถุงกระดาษสีน้ำตาลเก่า ๆ อยู่ใบหนึ่ง เวลา ลูกศิษย์ลูกหากราบถวายบังคมให้คุณยายใช้จ่ายส่วนตัว คุณยาย ก็จะเก็บสะสมไว้ในถุงใบนี้

เมื่อตัดสินใจสร้างวัด คุณยายเทบัจจยในถุงใบนี้ออก จนหมด นับดูปรากฏว่ามีเงินอยู่เพียง ๓,๒๐๐ บาท ทุกคน เห็นแล้วก็นิ่งเงียบไปหมด ลักครุหนึ่งหลวงพ่อดัดชีโว ซึ่ง ตอนนั้นยังไม่ได้บวช จึงถามขึ้นว่า “เรามีเงินทุนอยู่เพียงเท่านี้ แล้วจะสร้างวัดให้สำเร็จได้อย่างไร”

ยายไม่ตอบกลับย้อนถามว่า “คุณเด็จ ถ้าเราจะสร้าง คนให้มีระเบียบวินัย มีศีลธรรมเป็นคนดี ยอมเสียสละอุทิศ ชีวิตให้พระพุทธศาสนาขึ้นมาในโลกสักคนหนึ่งนี่ จะต้องใช้ เงินสักเท่าไร”

คุณยายได้รับคำตอบว่า “หมดเงินไปเป็น ๑๐๐ ล้าน ก็ยังไม่แน่ว่าจะสร้างขึ้นมได้สักคน”

คุณยายอมยิ้มแล้วพูดขึ้นว่า “ก็ตอนนี้ยายมีคนดี ๆ อย่าง พวกคุณมานั่งอยู่ตรงหน้านี้แล้วตั้ง ๑๑ คน แสดงว่ายายมีเงินทุนอยู่แล้วไม่น้อยกว่าพันล้าน เถานี้ยังไม่พอสร้างวัดให้สำเร็จ อีกหรือ คอยดูนะ ยายจะเอาถุงใบนี้แหละใส่เงินสร้างวัด”

ทุกคนยิ้ม...คุณยายของพวกเขาเรานี่ยอดจริง ๆ

ง่ายนิดเดียว

คุณสมบัติอีกอย่างหนึ่งที่จะเกิดขึ้นกับนักปฏิบัติธรรมขั้นสูงก็คือ ความสามารถในการแปลงเรื่องล้าลึกให้เข้าใจได้ง่าย ๆ ..

วันหนึ่ง คุณเผด็จ (หลวงพ่อดตฺชโฆ) ผู้ยากจะเอาดีทางด้านคุณไสย ตามแยียง ขุนแผน ได้ถูกนิสิตรุ่นน้องชื่อไชยบูลย์ (หลวงพ่อดมฺมชโย) พาไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไปถึงก็เปิดฉากถามทันที

“ยายพาไปดูนรกสวรรค์ได้จริงมั๊ย”

“จริง ยายเคยช่วยพ่อขึ้นจากนรกมาแล้ว”

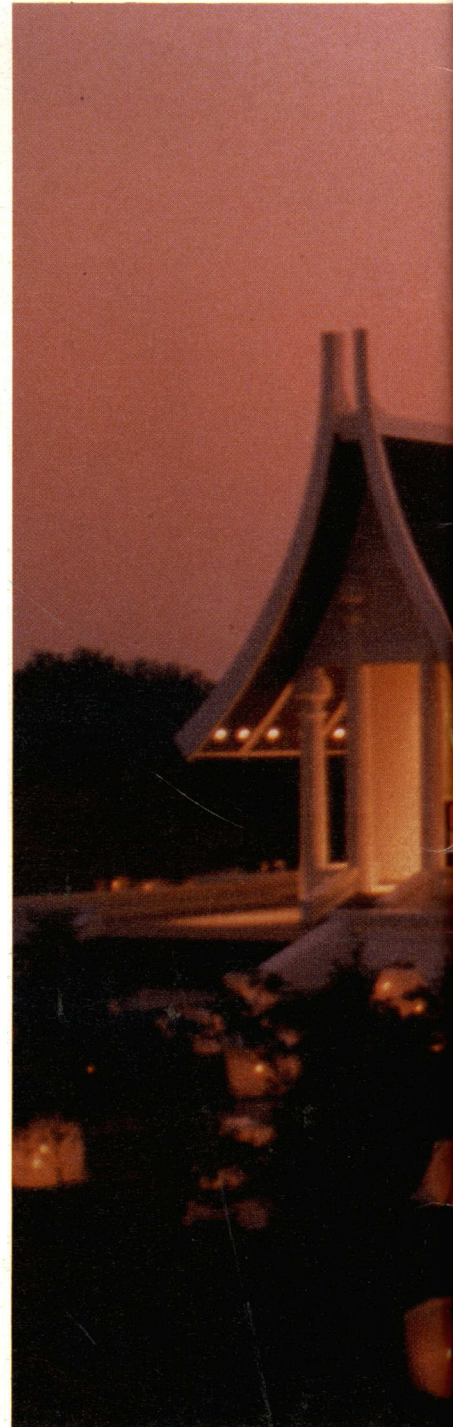
“แล้วอย่างผมนี้จะไปดูได้ไหม?”

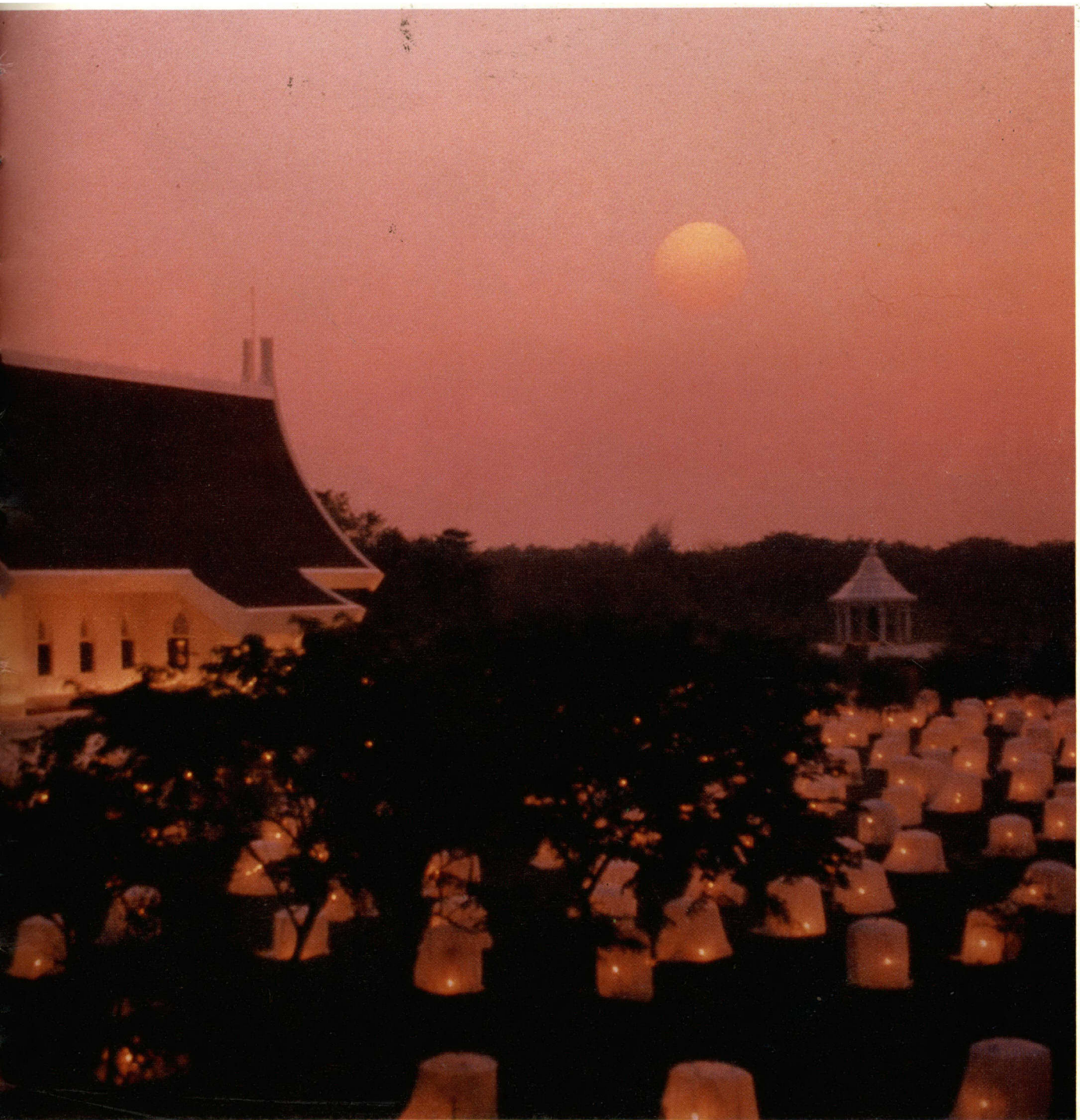
“ได้ซิ”

คุณยายยืนยันพร้อมทั้งอธิบายขยายความต่อไปว่า

“คุณก็หลับตานั่งสมาธิเข้าสิ ทำใจนิ่ง ๆ ที่กลางตัวคุณนะ ทำจนใจคุณใสสว่าง ทีนี้คุณอยากจะไปดูอะไร ก็ไปดูได้ เหมือนคุณอยู่ในที่มืด พอมีไฟฉาย คุณก็ส่อง ๆ ดูเอา”

คุณยายตอบง่าย ๆ แต่กระจ่างและหนักแน่นจนต้องสยบให้

นั่งเมื่อไรได้บุญเมื่อนั้น

การนั่งสมาธิของคุณยาย ๑ ปีแรก
มีตสนิท แต่คุณยายคิดว่า เรานั่งเมื่อไรก็ได้
บุญเมื่อนั้น จะมีดวงสว่างอย่างไรก็ได้บุญ
เหมือน “กำปั้นทุบดิน” คือทุบครั้งใดก็ถูก
เมื่อนั้น นั่งครั้งใดบุญจากพระนิพพานก็
หลั่งไหลมาสู่ศูนย์กลางกายเมื่อนั้น แต่เรา
ไม่เห็น รู้ได้แต่อาการเป็นความเย็นใจ สุขใจ
เบิกบานใจ เหมือนกับกระแสไฟฟ้าที่ไหลไป
ตามสาย เราไม่สามารถมองเห็น เห็นได้
แต่อาการ คือแสงสว่างที่เกิดขึ้นที่หลอด

กระแสไฟฟ้าเป็นอย่างไร กระแสบุญ
ก็คล้ายกันอย่างนั้นแหละ

